

Bilaga 1. Inbjudan sommaren 2021

Här kan du hitta det mesta av vår repertoar;

<https://drive.google.com/drive/folders/15z9P1MqM13Jygi9uq7H4RkxE1ynKQN6m?usp=sharing>

Bengt rekommenderar att du köper noter från förlag enligt informationen nedan. Det är detta som han kommer att utgå ifrån på repetitionerna.

VOX Sommarvecka 2021			
Vecka 1	Pianist		
	ej bestämd		
<i>Program</i>			
J Brahms	Schicksalslied 16	https://www.carus-verlag.com/en/music-scores-and-recordings/johannes-brahms-schicksalslied-v-4.html	vocal score Carus 10.399/03, ISMN M-007-14515-632 pages, paperback Finns även XL in large print
Sven-Eric Johanson	Fancies 1 10'	https://www.gehmans.se/butik/kor/fancies-i	Fancies nr 1 gäller
AF Lindblad	Drömmarne 20'	https://www.gehmans.se/butik/kor/drommarne	Klaverutdrag eller körpartitur finns
W Stenhammar	Vårnatt 5'	https://www.gehmans.se/butik/kor/varnatt	
Vecka 2	Pianist		
	Henrik Löwenmark		
<i>Program</i>			
Max Reger	Drei Chöre Op.6 13'	https://www.boosey.com/shop/prod/Reger-Max-3-Chore-op-6/2167542	Catalogue No: ED4233 ISMN: 979-0-001-04959-7
J Brahms	4 kvartetter Op.92 10'	https://www.carus-verlag.com/en/music-scores-and-recordings/johannes-brahms-vier-quartette-op-92-v.html	full score, Foreword in German and English Carus 9.401/00, ISMN M-007-25186-4
Boulangier	Hymne au soleil 4'	https://www.carus-verlag.com/en/music-scores-and-recordings/lili-boulangier-hymne-to-the-sun.html	full score Carus 21.101/00, ISMN M-007-18779-820 pages,
AF Lindblad	Drömmarne 20'	https://www.gehmans.se/butik/kor/drommarne	Klaverutdrag eller körpartitur finns
W Stenhammar	Vårnatt 5'	https://www.gehmans.se/butik/kor/varnatt	

Wilhelm Stenhammar

Wilhelm Stenhammars verk tillhör hörnstenarna i svensk musikkultur. Hans tonsättargärning är en av våra rikaste och mest mångsidiga.

Född i Stockholm den 7 februari 1871, död den 20 november 1927. Han växte upp i ett strängt religiöst och musikaliskt hem - fadern var tonsättaren och arkitekten Per Ulrik Stenhammar. 1887 pianoelev till Richard Andersson (som studerat för Clara Schumann). Studierna 1888-90 för Wilhelm Heinze resulterade i en orgelexamen. Kontrapunktstudier bedrevs samtidigt för Joseph Dente och kompositionsstudier för Emil Sjögren (1888) och Andreas Hallen (1889-92). 1892 debuterade han i tre egenskaper: som pianosolist i Brahms andra pianokonsert, som kammarmusiker i Saint-Saens pianokvintett och som tonsättare med körballaden I rosengård från 1889. Studerade 1892-93 piano för Heinrich Barth i Berlin. Framträdde flitigt som solist och

Bilaga 1. Inbjudan sommaren 2021

kammarmusiker på långa turnéer med Aulinska kvartetten. Började under slutet av 1800-talet framträda som dirigent, bl a på Kgl teatern. 1906-07 bosatt i Florens. 1907 konstnärlig ledare och dirigent för orkesterföreningen i Göteborg fram till 1923. Lanserade där bl a Bruckner och Nielsen. 1923-25 kapellmästare vid Kgl teatern i Stockholm. Statens tonsättarstipendium 1894-98, Ledamot av Musikaliska Akademien 1900, hedersdoktor vid Göteborgs högskola 1916.

Wilhelm Stenhammars verksamhet som pianist och dirigent lade grunden till den moderna svenska konsertverksamheten. Hans framåtblickande repertoarkänsla gynnade den unga musiken (Rosenberg, Atterberg m fl), men hans eget tonspråk blev aldrig modernistiskt. I de sena teatermusikaliska arbetena för Lorensbergsteatern i Göteborg (bl a Ett drömspel, Romeo och Julia samt Chitra) närmar sig möjligen impressionismen. Hans tonsättargärning är en av våra rikaste och mest mångsidiga. Redan under studietiden skrev han sånger (bl a I skogen) som ännu hör till standardrepertoaren. Även de tidiga, varmt lyriska tre körsångerna till J P Jacobsens texter och de tre brahmsklingande pianofantasierna förekommer ofta på konsertprogrammen. Efter studierna i Berlin fick hans musik emellertid en olycklig wagneranstrykning, särskilt tydlig i operorna Gildet på Solhaug och Tirfing, vars kallsinniga mottagande försatte honom i en kris. Efter några års tystnad återkom han med en lång och imponerande serie orkesterverk, kammarmusik (6 stråkkvartetter) och sånger som kommit att höra till hörnstenarna i vår musikkultur - och som inte minst via skivinspelningar numera också är en världsangelägenhet.

Stenhammar spelade själv sin Pianokonsert i Bb-moll i Köpenhamn, Berlin (med Richard Strauss) och med Halléorkestern i Manchester (Hans Richter). Arthur Nikisch uruppförde med Berlinfilharmonikerna konsertuvertyren Excelsior! 1897. Serenad för orkester (1911-1913/19), Symfoni nr 2 (1911-15), sångcykeln Visor och stämningar (1908-09) hör till höjdpunkterna.

Stig Jacobsson

Källa: Svensk Musik

Adolf Fredrik Lindblad

Adolf Fredrik Lindblad föddes som utomäktenskaplig son till den 17-åriga gästgivardottern Märta Helena Friberg på gästgivaregården vid Stora Torget i Skänninge. Han togs tidigt om hand av köpmannen Carl Jacob Lindblad i Skänninge, gift med Lindblads mors moster. Det var efter Carl Jacob som Adolf Fredrik fick sitt efternamn Lindblad.

Från 1822 studerade han musik för J C F Haeffner vid Uppsala universitet och kom där i kontakt med samtidens främsta musikaliska och litterära personer, till exempel Erik Gustaf Geijer och P D A Atterbom med vars kusin, Sophie Kernell från Bleckenstad, han senare gifte sig. Överstinnan Malla Montgomery-Silfverstolpe välkomnade redan 1823 Lindblad till sina musikaliskt-litterära salonger och bidrog mycket till Lindblads utbildning och popularitet, bland annat ombesörjde hon hans studieresa till Tyskland 1825-27 tillsammans med E G Geijer. Här studerade han bland annat för Zelter i Berlin och blev bekant med en annan av Zelters elever, Felix Mendelssohn.

1827-61 drev Lindblad en musikskola i Stockholm. Bland hans elever återfanns bland andra prinsen, sedermera kung Oscar I och hans barn, Prins Gustaf, "sångarprinsen" kallad, (som bland annat skrev Sjungom studentens lyckliga dag), och prinsessan Eugenie, men framför allt sångerskan Jenny Lind som en längre tid bodde i det Lindbladska hemmet.

Lindblad var morfar till textilkonstnären Anna Casparsson, född von Feilitzen (1861-1961).

I Lindblads rika musikaliska produktion märks 215 sånger, åtskilliga kammarmusikaliska stycken, operan Frondörerna och två symfonier. Operan och de båda symfonierna mottogs inte väl av hans samtid men senare tiders bedömare ser många kvaliteter i symfonierna. Symfoni nr. 1 uppfördes även i Gewandhaus i Leipzig under ledning av hans vän Felix Mendelssohn och fick mycket uppskattande kritik av Robert Schumann i en ledande tysk musiktidskrift. Sångerna blev mycket uppskattade och renderade honom epitetet "den svenske Schubert". Många av dem är skrivna för sångerskan Jenny Lind.

I Statens porträttsamling på Gripsholms slott återfinns en bröstbild utförd av Johan Gustaf Sandberg 1841.

källa: Wikipedia

Sven-Eric Johanson

Sven-Eric Johansons far var adjutant i Frälsningsarmén, sedermera pastor i Missionskyrkan. Familjen flyttade flera gånger mellan orter i olika delar av Sverige. När Johanson var tonåring var de bosatta i Forshaga, där han som självlärd ung tonsättare fick en symfoni uppförd. Han inledde formella musikstudier 1938 vid Folkliga musikskolan på Ingesund, vilka fortsattes vid Kungliga Musikkonservatoriet i Stockholm, där han avlade musklärexamen 1943 och högre organist- och kantorsexamen 1946.

Vid konservatoriet i Stockholm undervisades Johanson i komposition av Melcher Melchers. Han studerade också i viss omfattning för Hilding Rosenberg (1944), Fartein Valen (1951) och Luigi Dallapiccola (1957). Han

Bilaga 1. Inbjudan sommaren 2021

komponerade ofta i tolvton, influerad av den s.k. Andra Wienskolan, även om han inte helt underkastade sig de dogmer som utvecklats där. År 1945 var Johanson med om att bilda Måndagsgruppen tillsammans med andra unga komponister. Han var 1944-1950 organist och körledare i Missionskyrkan i Uppsala. Han sökte sig 1950 till Småland, där han tänkt ägna sig åt komposition, men han fick 1952 tjänst som musikpedagog i Göteborg och där var han även 1952–1977 organist i Älvsborgs kyrka. Efter att ha sagt upp sig från den tjänsten levde han som fri konstnär.

Johanson gjorde sig känd som något av en musikalisk mångsysslare. Förutom en mycket stor produktion av renodlad konstmusik, tog han även initiativ till experiment och musikhappenings. Han hade ett brett musikaliskt register, där både modernt och mer traditionellt tonspråk ingick. Som en av de mera färgstarka personligheterna i det svenska musiklivet och med en yttre uppenbarelse som ledde tankarna till en Salvador Dalí, framstod han – och framställde sig gärna – som en gycklare och upptågsmakare. Det fanns emellertid också en stor portion allvar i hans väsen och han var ingen bohem utan mycket produktiv som tonsättare.

Han är gravsatt på Stampens kyrkogård i Göteborg.[3]

Max Reger

Max Reger studerade musik i München och Wiesbaden för Hugo Riemann. Han bosatte sig i München i september 1901. Genom flitigt konserterande gjorde han sig snart ett namn. För att exemplifiera med vilken iver Reger tog sig an musik kan nämnas att han redan sin första säsong i München agerade under tio konserter som organist, pianist och ackompanjör. Oförtrutet fortsatte hans kompositionsarbete och han skrev dels en stor mängd stycken för orgel och sång men även pianokvintett (opus 64) och två sonater för piano och violin (opus 72 och 84) tillkom under denna period.

Från och med 1907 arbetade Reger som musikdirektör vid Leipzigs universitet. År 1908 anställdes han som professor i komposition vid Hochschule für Musik und Theater „Felix Mendelssohn Bartholdy“ Leipzig, där han skulle arbeta till sin död. Under denna period var Reger också en internationell erkänd dirigent och pianist. Dessutom undervisade han i musik och bland hans elever märks till exempel Joseph Haas och George Szell. Reger är begravd på Waldfriedhof i München.

Johannes Brahms

Johannes Brahms föddes i en fattig musikerfamilj i Hamburg i norra Tyskland. Hans far var kontrabasist, spelade horn och uppträdde med en liten ensemble i stadens danslokaler; modern arbetade som kokerska, sömmerska och med vad hon annars kunde hitta för anställning. Johannes fick tidigt förbereda sig för det omväxlande livet som fattigmusiker och lära sig spela olika instrument som fiol och valthorn. Han fick pianolektioner från sju års ålder och började tidigt att komponera pianomusik. Från 13-årsåldern bidrog han till familjens försörjning som pianist på en krog i hamnkvarteren. Vid tio års ålder fick han den kände pianisten Eduard Marxen som lärare. Förutom sitt arbete som krogpianist gav Johannes tidigt själv lektioner i pianospel och gav konserter. Sina första ungdomsverk publicerade han under olika pseudonymer och gav högre opusnummer än vad han hade tacksning för. Senare utvecklade han en sådan självkritik att han brände alla sina många opublicerade ungdomsverk och mycket av det han skrev löpande.

Brahms som tjugooåring

År 1850, vid 17 års ålder, ackompanjerade han den ungerske violinisten Eduard Remenyi på en konsert i Hamburg. De båda gav sig senare ut på en turné tillsammans. Genom Remenyi kom Brahms i kontakt med den musik som man då kallade ungersk folkmusik – den ungerska romska musiken – som han senare använde i flera kända kompositioner, bland andra ”Ungerska danser”. Under turnén mötte han också violinisten Joseph Joachim, en bekantskap som blev mycket viktig för hans musikaliska utveckling. Joachim övertalade Brahms att uppsöka kompositören Robert Schumann i Düsseldorf (1853). Denne blev starkt gripen av det nya i Brahms musik och skrev en stor artikel om honom i Neue Zeitschrift für Musik. I artikeln hälsade han Brahms som den nye Beethoven de alla hade väntat på och skrev bland annat "Han har kommit, den unge man, vid vars vagga gracer och hjältar hållit vakt". Med Schumanns hjälp utgavs musik av Brahms på förlaget Breitkopf & Härtel och 20-åringen Brahms blev mycket snabbt mycket känd i hela Tyskland. Samtidigt drabbades han av en prestationsångest som kom att följa honom livet igenom.

Johannes Brahms bodde under de närmaste åren periodvis hos familjen Schumann i Düsseldorf. När Robert Schumann 1854 försökte begå självmord och därefter intogs på sinnessjukhus gjorde Johannes allt för att stötta Roberts hustru Clara och deras barn. Clara Schumann, dotter till Friedrich Wieck, var själv en framgångsrik pianist och hon och Brahms utvecklade en nära vänskap.

Från 1857 arbetade Brahms som pianolärare hos familjen Lippe-Detmold, varvid han kunde ägna en stor del av sin tid åt att komponera. År 1859 fullbordade han sin första pianokonsert i d-moll, vilken dock vid uruppförandet

Bilaga 1. Inbjudan sommaren 2021

i Leipzig fick nedgörande kritik. Nedslagen över hur konserten hade mottagits och dessutom förbittrad över att ha blivit förbigången då en dirigentplats tillsattes i hemstaden Hamburg, beslöt sig Brahms för att flytta och från år 1863 blev Wien hans nya hem.

Sitt genombrott som betydande kompositör fick Brahms 1868 med ”Ein deutsches Requiem”, en dödsmissa med tysk text. Den inflytelserike musikkritikern Eduard Hanslick kom att bli en av Brahms främsta vapendragare, och med hans hjälp erövrade Brahms snabbt en stark position i Wiens musikliv. Under en period verkade han som dirigent för stadens Singakademie. År 1871 bosatte sig Brahms på Karlsgasse 4 i Wien, där han skulle bo till sin död 1897.

Brahms musik spreds i Europa med hjälp av ett antal musiker som också var hans vänner. Hit hörde Clara Schumann och Joseph Joachim, men också sångaren Julius Stockhausen och dirigenten och pianisten Hans von Bülow. Brahms själv deltog i flera konsertresor i Europa som både pianist och dirigent med egna verk på programmet. Brahms hyste en djup respekt för Ludwig van Beethoven och dennes musik, särskilt symfonierna, men kände sig underlägsen denne. Först 1876 hade han samlat mod att offentliggöra sin första symfoni. Denna visar sådana likheter med Beethovens musik att den har kallats för ”Beethovens tia”. Brahms själv menade att ”varenda åsna” kunde höra likheten mellan slutsatsens C-dur-tema i hans symfoni och ”glädjetemat” (Freude, schöner Götterfunken till Schillers text) i Beethovens nionde symfoni. Brahms kom att skriva ytterligare tre symfonier.

Under de sista två årtiondena av sitt liv intog Johannes Brahms en ledande ställning i det internationella musiklivet som pianist, dirigent, kompositör och musikalörd. Han hedrades med ordnar och utmärkelser, blev hedersdoktor vid universitetet i Breslau och hedersborgare i Hamburg.